

System informacyjny "obsługujący" system organizacyjny w pierwszym rzędzie służy do organizowania pracy KSN, ale może być i powinien być wykorzystywany do przekazywania informacji do członków Naszego Związku w Naszej Sekcji. Spełnienie tej drugiej funkcji uzależnione jest od możliwości i inwencji Ośrodków i Organizacji Zakładowych. Zaletą informacji uzyskiwanych tą drogą jest ich aktualność.

Oprócz tego systemu celowe jest docieranie z informacją bezpośrednio do Organizacji Zakładowych. Upřednio stosowany system polegający na rozsyłaniu sprawozdań przestaje być przydatny. Na posiedzeniu Prezydium w dniu 14.10. br. - postanowiono więc, że należy rozpocząć redagowanie serwisu informacyjnego. Przyjęto, że powinien on zawierać:

- informacje przygotowane przez Prezydium, Komisje i Zespoły Problemowe,
- informacje nadesłane przez Organizacje Zakładowe i Ośrodki KSN,
- nadesłane opracowania autorskie dotyczące interesujących nas problemów

Nie przypadkiem piszę przez kogo mają, być przygotowane informacje zamiast czego mają. dotyczyć te informacje Taka jest realność na starcie. Ruszamy z biuletynem przyjmując, że przygotowanie informacji dla członków naszego Związku jest powinnością wybranych lub powołanych władz, komisji i zespołów problemowych Naszej Sekcji. Prowadzenie serwisu informacyjnego podporządkowano Sekretarzowi KSN p. Marii Wesołowskiej. Rolę kolegium redakcyjnego będzie spełniać Prezydium. Trudno obecnie planować kiedy będzie mógł powstać wyodrębniony zespół redakcyjny.

Proponujemy, aby serwis informacyjny ukazywał się pod nazwą "Wiadomości Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność". Będziemy starać się wydawać go raz w miesiącu. Miesięczny cykl wydawniczy wskazuje, że będzie to głównie przegląd wydarzeń i problemów. Jest to jednak jakaś szansa dla Rady, Prezydium, Komisji i Zespołów na dotarcie do wszystkich Organizacji Zakładowych.

Przekazując pierwszy numer "Wiadomości" liczymy na uwagi i propozycje dotyczące charakteru biuletynu i formy. Bardzo także liczymy na zgłoszenie się chętnych do współpracy przy redagowaniu biuletynu.

Janusz Sobieszczęński

Informacje

Seminarium Polsko-Szwedzkie Sopot, 25-27 września 1995

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność" we współpracy ze Szwedzkim Stowarzyszeniem Nauczycieli Akademickich (SULF) zorganizowały drugie z kolei seminarium związkowe, tym razem w Sopocie w okresie 25-27 września br. (Pierwsze odbyło się w Krakowie w marcu 1994 r.) W imieniu Krajowej Sekcji Nauki organizacji seminarium podjęła się Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność" przy Politechnice Gdańskiej.

W seminarium uczestniczyły łącznie 44 osoby, w tym czworo wykładowców ze Szwecji, reprezentujące lokalne ośrodki KSN. Dzięki staraniom kolegów z SULF seminarium związkowe w Sopocie zostało sfinansowane przez agencje rządu szwedzkiego SIDA, której zadaniem jest, między innymi wspieranie rozwoju demokracji w krajach postkomunistycznych. Tematyka seminarium obejmowała między innymi następujące zagadnienia:

- stosunki pracy w Szwecji, związki zawodowe w szkolnictwie wyższym Szwecji,
- szkolnictwo wyższe i badania naukowe w Szwecji.
- finansowanie szkół wyższych i badań naukowych w Szwecji,
- struktura organizacyjna i działalność SULF na poziomie lokalnym na podstawie organizacji w Sztokholmie,
- teoria i praktyka negocjacji, organizacja negocjująca na poziomie centralnym - Szwedzka Konfederacja Stowarzyszeń Zawodowych (SACO), organizacja negocjująca na poziomie lokalnym - Rada SACO przy Uniwersytecie Sztokholmskim, organizacja i sposób prowadzenia negocjacji na poziomie lokalnym,
- ocena jakości kształcenia i zapewnienie jakości
- równa możliwość dla kobiet i mężczyzn programy działania.

Seminarium w Sopocie przebiegało według nieco innych zasad niż krakowskie. Tym razem poszczególne zagadnienia były prezentowane również przez przedstawicieli KSN. Uznaliśmy bowiem za celowe zapoznanie naszych partnerów ze Szwecji z organizacją, zasadami finansowania i problemami szkolnictwa wyższego i nauki w Polsce oraz ze strukturą organizacyjną i problemami funkcjonowania Krajowej Sekcji Nauki zarówno na poziomie centralnym jak i w poszczególnych uczelniach.

Uczestnicy seminarium wyrażali bardzo pozytywne opinie dotyczące zarówno strony organizacyjnej, warunków zakwaterowania jak i przebiegu seminarium uznając potrzebę kontynuacji takich spotkań. Zależy to jednak przede wszystkim od strony szwedzkiej, od możliwości zdobycia przez SULF odpowiednich funduszy. Tym niemniej rozważano wstępnie możliwość zorganizowania w Polsce, w przyszłym roku międzynarodowego seminarium ze znaczącym uczestnictwem związkowców z Estonii, Litwy i Łotwy. Rozmowy w tej sprawie będą kontynuowane w późniejszym terminie.

Ryszard Mosakowski

II. MARE BALTICUM CONFERENCE

W dniach 8-11 października 1951 r. w Gdańsku odbywała się konferencja związków zawodowych pracowników szkolnictwa wyższego i nauki z krajów powożonych w regionie Morza Bałtyckiego p.t. II Mare Balticum Conference- W konferencji uczestniczyli delegaci związków zawodowych z Danii, Niemiec, Norwegu, Litwy, Łotwy, Polski, Rosji i Szwecji. Organizatorem konferencji była Krajowa Sekcja Nauki NSZZ "Solidarność", którą w konferencji reprezentowało 7 delegatów. Gośćmi konferencji byli:

Marian Krzaklewski - Przewodniczący NSZZ "Solidarność",
 Prof. Edmund Wittbrodt - Rektor Politechniki Gdańskiej,
 Prof. Zbigniew Grzonka - Rektor Uniwersytetu Gdańskiego,

Dr Barbara Bołkowska - Dyrektor Departamentu Badań KBN,
Anna Jankowska - Wice-Przewodnicząca Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego.

Związkowcy spotkali się w Gdańsku, aby przedyskutować aktualne problemy szkolnictwa wyższego i nauki, oraz problemy i zadania związków zawodowych funkcjonujących w tej dziedzinie. Zastanawiano się również nad sposobami działania w celu poprawy obecnej sytuacji.

Wśród zagadnień poruszanych w czasie konferencji można wymienić:

- aktualne wydarzenia w szkolnictwie wyższym w krajach regionu Morza Bałtyckiego,
- problemy łączenia pracy dydaktycznej z działalnością naukowo-badawczą,
- ocena jakości nauczania, jakości szkół wyższych i zapewnienie jakości,
- problemy pracy związków zawodowych w szkołach wyższych,
- finansowanie szkolnictwa wyższego i nauki, warunki pracy i płace.

Konferencja zakończyła się dużym sukcesem zarówno pod względem merytorycznym jak i organizacyjnym. Uczestnicy podkreślali wspólną jej organizację jak i wysoki poziom edytorski i merytoryczny materiałów konferencyjnych oraz życzyli szczęścia organizatorom następnych konferencji, aby byli tak dobrzy jak Polacy i starali się utrzymać standardy narzucone przez Polskę. Efektem konferencji jest przyjęcie dokumentu końcowego pt. Deklaracja Gdańska (tekst deklaracji w załączeniu).

Ryszard Mosakowski

Z LITWY

W dniach 27-29 października przedstawiciele Krajowej Sekcji Nauki Krzysztof Schmidt-Szałowski i Janusz Sobieszczański uczestniczyli w obradach Kongresu Litewskiego Związku Zawodowego Nauczycieli (LMPS).

Jest to jeden z dwóch związków zawodowych zrzeszających nauczycieli. Związek ten powstał 90 lat temu. Po długiej wymuszonej przerwie wznowił działalność pięć lat temu. Do Związku tego należą także pojedyncze osoby z uczelni wyższych.

Z rozmowy, którą przeprowadziliśmy z pracownikiem akademickim wnioskuję, że obecnie, przynajmniej w gronie pracowników akademickich nie odczuwa się potrzeby utworzenia związku zawodowego. Powstało natomiast stowarzyszenie pod nazwą Litewski Związek Naukowców.

Nawiązaliśmy kontakt z członkiem tego stowarzyszenia. Ustalono, że w sprawach nauki i szkolnictwa wyższego KSN będzie przysyłać informacje i materiały do LMPS i do stowarzyszenia.

Byliśmy na cmentarzu na Rossie, zapaliliśmy kilka zniczy.

Janusz Sobieszczański

Restrukturyzacja jednostek badawczo-rozwojowych MRiGŻ

Pod hasłem restrukturyzacji swego zaplecza badawczego Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej od kilku miesięcy prowadzi gwałtowne działania przygotowawcze do zredukowania na przełomie 1995/96 roku liczby instytutów tego resortu do 13, z których 10 ma powstać w wyniku połączenia 20 JBR podległych MRiGŻ oraz 5 podporządkowanych innym resortom. Przedsięwzięcie to dotyczy ok. 11 tys. ludzi, w tym ok. 5 tys. zatrudnionych bezpośrednio w wym. JBR i ok. 6 tys. pracowników rolniczych zakładów doświadczalnych.

Administracyjny tryb postępowania MRiGŻ; niezwykle napięty harmonogram czasowy; kontrowersyjne i niedostatecznie merytorycznie przygotowane i nie skonsultowane ze środowiskiem propozycje połączeń JBR; niezabezpieczenie prawnych, finansowych i organizacyjnych warunków racjonalnych przekształceń placówek itd.; w połączeniu z precedensowością akcji, obejmującej jak dotąd tylko resort rolnictwa spowodowały duże zaniepokojenie w JBR-owskim środowisku nauk rolniczych.

W tej sytuacji istotną rolę odegrało nasze środowisko związkowe, zorganizowane w Zespole Porozumiewawczym Komisji Zakładowych NSZZ "S" JBR MRiGŻ - oraz osoby upoważnione przez KSN do utrzymywania kontaktów z MRiGŻ w wym. sprawie: p. Barbara Jakubowska i p. Albin Klementowski. Działania naszego Związku - wyrażające się w zorganizowaniu szeregu spotkań informacyjno-dyskusyjnych wewnątrz związkowych, jak i spotkań z ministrami i dyr. departamentów z MRiGŻ i KBN, oraz w artykułowaniu stanowisk i kierowaniu pism do Ministerstwa wpłynęły nie tylko na większe honorowanie naszych uprawnień związkowych przy pracach powołanych 10 Komisji ds. restrukturyzacji i in., ale pozwoliły nam odegrać w znacznym stopniu aktywizującą i opiniotwórczą rolę wobec rad naukowych i instytutowego środowiska w sprawie koncepcji, metod realizacji i instrumentów zamierzonej restrukturyzacji.

Albin Klementowski

Warszawa, sobota - niedziela, 4-5 listopada 1995 r.

Najmniejsze podwyżki dla lekarzy i nauczycieli, najwyższe dla sędziów i prokuratorów

Budżetówka ta sama, pieniądze inne

Lekarze, nauczyciele i inni pracownicy tzw. budżetówki dostaną w przyszłym roku podwyżkę od 1 lipca - średnio po 57,8 zł. Żołnierze i funkcjonariusze (policjanci, strażacy, służba więziennictwa, UOP itd.) będą mieli podwyżkę wcześniej (od 1 stycznia) i wyższą, bo średnio o 124 zł. Na największy wzrost płac mogą jednak liczyć sędziowie i prokuratorzy - od 1 stycznia średnio po 690 zł.

W projekcie budżetu mówi się, że przeciętne wynagrodzenie w państwowej sferze budżetowej wyniesie w przyszłym roku 802 zł. Gdy jednak przyjrzyć się wynagrodzeniom poszczególnych grup zawodowych zaliczanych do "budżetówki", to okaże się, że różnice między nimi są spore. Najniższą średnią płacą będą mieli pracownicy cywilni - 741,7 zł. Żołnierze zawodowi i funkcjonariusze będą zarabiać przeciętnie 1348,6 zł, a sędziowie i prokuratorzy - 2535,9 zł.

Jedną z przyczyn tego są różnice w przepisach regulujących płace dla "budżetówki". Wprawdzie lekarze, nauczyciele, żołnierze, funkcjonariusze, sędziowie i prokuratorzy zaliczani są do tej samej państwowej sfery budżetowej, ale podwyżki dla nich są ustalane na innych zasadach.

O podwyżkach dla lekarzy i nauczycieli decydują tylko ustalenia w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych, a potem już bezpośrednio ustawa budżetowa. O podwyżkach dla sędziów i prokuratorów oraz dla żołnierzy i funkcjonariuszy - również przepisy innych ustaw, z których wynika, że wynagrodzenia dla tych grup muszą stanowić pewną ustaloną krotkość prognozowanego wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej. Dlatego też choć wskaźnik ustalony w

komisji trójstronnej na 5,5 pkt. proc. jest obowiązujący dla całej państwowej sfery budżetowej, to jednak nie wszędzie płace muszą wzrosnąć tylko o 5,5 pkt. proc. powyżej średniej inflacji. Tak będzie u nauczycieli czy lekarzy, ale nie u sędziów czy żołnierzy.

Z tego, że dla wynagrodzeń sędziów, prokuratorów, żołnierzy i funkcjonariuszy obowiązują jeszcze inne, odrębne przepisy wynika również inny termin podwyżek. Praktycznie o tym, kiedy dostaną podwyżkę nauczyciele czy lekarze, decyduje sam rząd. Natomiast sędziowie i prokuratorzy muszą mieć - jak już wspomnieliśmy - płace zapewniające pewną krotkość prognozowanego wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej. Tu prognozowane wynagrodzenie znane jest już dziś, dlatego płace sędziów i prokuratorów podwyższa już od 1 stycznia przyszłego roku. Gdyby podwyżki tej nie było któryś z sędziów czy prokuratorów mógłby zaskarżyć taką decyzję.

Niemal identyczne przepisy dotyczą uposażeń żołnierzy i funkcjonariuszy. Różnica jest tylko taka, że o ile sędziom i prokuratorom ustala się indywidualne mnożniki (wiadomo, ile dostanie sędzia wojewódzki, a ile sędzia rejonowy) i każdy z nich potrafi sobie obliczyć, ile powinien zarobić, o tyle dla żołnierzy i funkcjonariuszy mnożniki ustalone są "grupowo" (np. dla policjantów, strażników więziennictwa). Generalnie jednak zakłada się, że lepiej wypłacić żołnierzom i funkcjonariuszom podwyżkę już od stycznia, bo gdyby przełożyć ją dopiero na lipiec, to wówczas trzeba byłoby wypłacić ją i tak z mocą od stycznia, czyli w podwójnej wysokości (a niewykluczone, że i z odsetkami).

O przyspieszeniu podwyżki dla sędziów i prokuratorów rząd decydował

niemal w ostatniej chwili, tuż przed złożeniem do Sejmu projektu budżetu. Wcześniej bowiem planowano, że ich wynagrodzenia wzrosną tak, jak w pozostałych grupach "budżetówki", czyli dopiero od 1 lipca 1996 r. Przyjęto więc wówczas, że lipcowa podwyżka wyniesie średnio 81,5 zł. Potem jednak, gdy zorientowano się, że o wynagrodzeniach dla sędziów i prokuratorów decydują jeszcze inne przepisy, zdecydowano przesunąć podwyżkę dla tych grup na 1 stycznia 1995 r. Automatycznie więc zmalała średnia kwota lipcowej podwyżki - z 81,5 zł na 57,8 zł.

Jak już wspomnieliśmy, generalnie dla podwyżek w państwowej sferze budżetowej obowiązuje na przyszły rok wskaźnik 5,5 pkt. proc. powyżej inflacji ustalony w komisji trójstronnej. Oznaczałoby to, że płace w "budżetówce" powinny wzrosnąć realnie o 4,6 proc. W projekcie budżetu zapisany jest jednak wyższy wzrost realny - o 8,4 proc. Wcale jednak nie oznacza to, że lekarze czy nauczyciele dostaną więcej. Różnica bierze się z tego, że wskaźnik 5,5 pkt. proc. ustalono dla porównywalnych założeń na 1995 i 1996 r. Tymczasem już po letnich uzgodnieniach w komisji zaszły dość istotne zmiany organizacyjne. Między innymi przeniesiono 460 tys. etatów kalkulacyjnych w szkołach podstawowych do gmin, czyli będą one finansowane z subwencji oświatowej. Zmniejszono też etaty w obronie narodowej przewidziane dla żołnierzy niezawodowych. Z drugiej strony o ponad 3,5 tys. zwiększono etaty w bezpieczeństwie publicznym dla funkcjonariuszy o wysokim przeciętnym wynagrodzeniu oraz - o ponad 2,4 tys. - etaty w administracji państwowej (w której przeciętne wynagrodzenie jest wyższe niż w innych działach "budżetówki"). I stąd

właśnie wziął się wyższy realny przyrost przeciętnej płacy w "budżetówce", niż wynikałoby to z ustaleń w komisji trójstronnej.

KATARZYNA JĘDRZEJEWSKA

WYJAŚNIENIA I PROPOZYCJE KOMISJI LEGISLACYJNEJ KSN

Jaki tryb postępowania powinny przyjąć związki zawodowe działające w Uczelni w przypadku uprawnienia: stanowiącego i opiniodawczego?

Działalność zakładowych organizacji związkowych przejawia się w uprawnieniach takich jak stanowcze, opiniodawcze i samodzielne.

Najdalej idącą formą działalności związków zawodowych działających w zakładzie pracy jest udział stanowczy związku w współtworzeniu z pracodawcą norm prawa pracy na szczeblu zakładu pracy.

Udział stanowczy oznacza, że treść stanowiska związków zawodowych powinna być przez pracodawcę; w Uczelni przez Rektora, respektowana i, że ma ona bezpośredni i decydujący wpływ na prawidłowość podjętej przez niego decyzji.

Udział stanowczy ustawodawca wyraził zamieszczając w przepisach takie określenia jak "zgoda", "w uzgodnieniu" czy "sprzeciw".

Sprawy dotyczące zbiorowych praw i interesów pracowników wynikających bezpośrednio z postanowień art. 27 ust 1-3 ustawy o związkach zawodowych, wymagające zawarcia porozumienia w sprawach płac, wprowadzenia regulaminów: premiowania, nagród oraz określenia celów i zasad wykorzystania funduszu świadczeń socjalnych - są wyłączone z możliwości jednostronnego ich kształtowania przez pracodawcę (w Uczelni przez Rektora), nawet gdy strona związkowa nie uzgodni wspólnego stanowiska.

Wobec powyższego związki zawodowe działające w Uczelni zgodnie z treścią art. 30 ust 4 ustawy o związkach zawodowych w sprawach wymagających zawarcia porozumienia lub uzgodnienia stanowiska, organizacje te przedstawiają wspólne stanowisko.

Sposób ustalania i przedstawiania tego stanowiska przez każdorazowo wyłonioną do tych spraw wspólną reprezentację związkową określi porozumienie zawarte na podstawie art. 30 ust 4 ustawy o związkach zawodowych, przez organizacje związkowe.

Z treścią porozumienia w sprawie powołania wspólnej reprezentacji związkowej należy zapoznać kierownika zakładu pracy.

Tak więc ustawodawca w art. 30 ust 4 ustawy o związkach zawodowych stawia na potrzebę i konieczność wypracowania wspólnego stanowiska związków zawodowych w zakresie spraw objętych treścią art. 27, jako niezbędnego składnika do zawarcia porozumienia z pracodawcą do wydania przezeń aktu regulującego najistotniejszą z punktu widzenia prawa pracy problematykę zakładową.

Nie ma więc żadnych sankcji prawnych, które by wymusiły na związkach zawodowych obowiązek w zakresie terminu, przedstawienia wspólnie uzgodnionego stanowiska.

Przedłużający się okres negocjacji pomiędzy związkami zawodowymi w celu wypracowania wspólnego stanowiska, może jedynie świadczyć o tym, że związki zawodowe zapominają o powinnościach wynikających np. z treści art. 4, art. 7 ust I, art. 26 ustawy o związkach zawodowych.

Wobec powyższego pracodawca może spokojnie (bezterminowo) oczekiwać na wspólne stanowisko związków zawodowych w zakresie spraw wynikających z art. 27 ust 1-3 ustawy.

Jeśli więc związki zawodowe nie wyrażą zgody, nie uzgodnią stanowiska w określonej sprawie z pracodawcą, albo zgłoszą sprzeciw to pracodawca powinien wycofać się z zamiaru podjęcia decyzji.

Działanie inne będzie sprzeczne z prawem, bezprawne.

Bezprawność decyzji nie jest równoznaczna z jej nieważnością - wówczas należy wystąpić w trybie art. 31 ust 2 ustawy o szkolnictwie wyższym do Ministra Edukacji Narodowej o uznanie za nieważną decyzji Rektora z dnia w sprawie

Decyzje wadliwe są skuteczne i świadczą o naruszaniu przez pracodawcę jego obowiązków.

Jedynie w sprawach takich jak ustalenie regulaminu pracy, rozkładu czasu pracy lub planów urlopów, gdy związki zawodowe nie przedstawiają wspólnie uzgodnionego stanowiska w terminie 30 dni - decyzje podejmuje pracodawca po rozpatrzeniu odrębnych, stanowczych stanowisk organizacji związkowych.

Wzór porozumienia w załączeniu.

Udział opiniodawczy

Udział opiniodawczy związków zawodowych we współdziałaniu z kierownikiem zakładu pracy ustawodawca wyraża zawsze poprzez zamieszczenie w przepisach m.in. takich zwrotów jak:

“w porozumieniu” “po porozumieniu” “po zajęciu stanowiska”
“po zasięgnięciu opinii”.

Udział opiniodawczy oznacza dla związków zawodowych, że mają jedynie prawo wypowiedzenia się w określonych sprawach; natomiast kierownik zakładu pracy nie jest związany merytorycznym stanowiskiem związków zawodowych, może więc podjąć decyzję nawet niezgodną ze stanowiskiem związków zawodowych.

Jeśli więc decyzja kierownika zakładu pracy ma być podjęta poprzez współdziałanie ze związkami zawodowymi, to kierownik powinien o swoim zamiarze poinformować organizacje związkowe. Następnie powinien zapoznać się ze stanowiskiem związków zawodowych i dopiero podjąć samodzielną decyzję.

Decyzję kierownik może również podjąć, gdy prawidłowo powiadomione związki zawodowe o zamiarze podjęcia decyzji nie zajęły stosownego stanowiska.

W związku z powyższym w udziale opiniodawczym chodzi nie tyle o respektowanie stanowiska związków zawodowych, ile o formalne wykorzystanie przez kierownika zakładu pracy procedury opiniodawczej.

Przewodnicząca Komisji

/-/ Krystyna Andrzejewska

WZÓR:

P O R O Z U M I E N I E

w sprawie powołania wspólnej reprezentacji związkowej do wypracowania zasad podwyżek płac współkształtujących system wynagradzania od roku zawarte w dniu pomiędzy:

przewodniczącą/cym Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność"

imię i nazwisko

przewodniczącą/cym Zarządu Związku Nauczycielstwa Polskiego imię i nazwisko

zwanych dalej uczestnikami porozumienia.

Strony porozumienia ustalają:

1. Wypracować wspólny projekt zasad podwyżek płac współkształtujący system płac od roku dla:
 - nauczycieli akademickich,
 - pracowników nie będących nauczycielami akademickimi.
2. Przedłożyć JM Rektorowi projekt zasad podwyżek płac jako wspólnie uzgodnione stanowisko do zawarcia porozumienia w sprawie podwyżek płac od roku.
3. Wspólną reprezentację tworzą:
 1. imię nazwisko NSZZ "S"
 2. imię nazwisko ZNP
 - 3.
 - 4.
 - 5.
4. Porozumienie wchodzi w życie z dniem roku

podpisy przewodniczących

Nadesłane z organizacji zakładowych

Szanowny Pan
Marszałek Sejmu R P

W imieniu członków "Solidarności" Uniwersytetu Gdańskiego reprezentowanych przez Komisję Zakładową NSZZ "Solidarność" UG, składamy ostry protest przeciwko skrajnemu lekceważeniu, przez posłów do Sejmu RP, swoich obowiązków poselskich.

Z obronnym oburzeniem przyjęliśmy fakt całkowitej prawie nieobecności posłów w czasie 62 posiedzenia Sejmu w dniu 12 października 1995 r., poświęconemu szkolnictwu wyższemu i nauce, oraz szeroko pojętym problemom edukacji. Z 460 posłów obecnych było jedynie 34.

Jest to oburzające tym bardziej, iż od dłuższego już czasu środowiska akademickie i naukowe domagają się poważnej debaty w Sejmie, na temat zagrożeń dla poziomu cywilizacyjnego Polaków, wynikających ze stałego, bo już od lat istniejącego niedofinansowywania tej sfery w Polsce.

W sytuacji, gdy wielokrotnie, zarówno z "Solidarności" szkół wyższych, jak i władz rektorskich uczelni, zgłaszane były bez odzewu, do kolejnych rządów i Sejmu liczne opracowania, petycje i protesty, do strajków włącznie, przeciwko groźnemu dla edukacji ciąglemu nie dofinansowywaniu tej sfery, całkowita prawie nieobecność posłów na sali obrad Sejmu w trakcie debaty nad tą sprawą, świadczy iż większość z nich lekceważy tak fundamentalne dla każdego państwa sprawę, jaką jest edukacja i nie może być uważana za godnych reprezentantów Narodu.

Prosimy o przesłanie listy posłów, którzy byli nieobecni w czasie obrad Sejmu w dniu 12 października 1995 r., podczas debaty nad szkolnictwem wyższym i nauką.

Domagamy się od Pana Marszałka wyciągnięcia wszelkich konsekwencji regulaminowych i ukarania nieobecnych posłów, gdyż taką naganną postawą działają na szkodę Polski.

PPZEWODNICZĄCA
KZ NSZZ "Solidarność" UG

Szanowny Pan p rot. dr bab.
Grzegorz Kotodko

Minister Finansów RP uL Święto-
krzyska 12 00 - 916 War-
szawa

Świerk, dn 25. 10.1995 r.

Pracownicy Ośrodka Naukowo-Badawczego w Świerku śledzą ze wzrastającym niepokojem zapoczątkowane w 1991 r. systematyczne coroczne ograniczanie nakładów na naukę w kraju. Powyższa strategiczna tendencja planistyczna budzi uzasadnione obawy o cywilizacyjny rozwój Polski, który w ten sposób może zostać zablokowany na całe pokolenia.

Średnie zarobki pracowników Instytutu Problemów Jądrowych i Instytutu Energii Atomowej stale spadają i wynoszą obecnie 80% średnich zarobków sfery budżetowej. Uposażenie profesora prowadzącego badania na najwyższym światowym poziomie (poważny kandydat do Nagrody Nobla z fizyki) jest niższe od wynagrodzenia szeregowego urzędnika Urzędu Skarbowego, policjanta..... Tego rodzaju egalitaryzm nie zapewni nam przyszłego dobrobytu.

Ze środków masowego przekazu wiadomo, że projekt budżetu Rzeczypospolitej Polskiej na rok 1996 zakłada realny wzrost nakładów na naukę w wysokości 5%, zaś przewidywany wzrost Produktu Krajowego Brutto jest szacowany na 5,5%. Oznacza to kolejny spadek udziału wydatków na naukę w budżecie państwa.

Nasuwają się następujące pytania:

1. Jak ma się do powyższego obietnica Pana Ministra złożona w czerwcu br., że nakłady na fundusz płac dla pracowników nauki wzrosną w 1996 r. o 50% względem roku 1995 ?
2. Jak jest w powyższym kontekście traktowana rezolucja uchwalona 13 czerwca 1995 r. na 62 posiedzeniu Sejmu RP wzywająca Rząd do podniesienia do 1997 r. nakładów finansowych na naukę: **do 2% PKB dla szkolnictwa wyższego i do 1% PKB dla nauki ?**
3. Czy przydzielenie nauce 0,5% PKB w przyszłym budżecie nie jest w istocie strategicznym sygnałem dla krajów ościennych, że Polska jest rynkiem nadającym się do całkowitego zdominowania w ciągu najbliższej przyszłości ?

Pragniemy zwrócić Panu Ministrowi uwagę na następujące okoliczności:

1. Sprawa podwyższenia nakładów na naukę i szkolnictwo wyższe była dyskutowana w lipcu 1995 r. na spotkaniu delegacji Krajowej Sekcji Nauki NSZZ "Solidarność" z Ministrem Edukacji Narodowej prof. Ryszardem Czarnym, a następnie z Przewodniczącym Komitetu Badań Naukowych Wicepremierem Aleksandrem Łuczakiem. Podczas tych spotkań przedstawiciele MEN i KBN zgodnie stwierdzili iż uważają za konieczną natychmiastową 100 % podwyżkę wynagrodzeń pracowników nauki. Jednocześnie poinformowali oni, że odpowiednie zwiększenie środków budżetowych w tym celu nie należy do ich kompetencji.
2. Uposażenia pracowników naukowo-dydaktycznych wyższych uczelni w ostatnim okresie nieco się poprawiły. W bieżącym roku otrzymają oni trzy podwyżki uposażeń, a w przyszłym roku rozważana jest podwyżka o dalsze 50%. Wzrost nakładów na szkolnictwo wyższe pozwoli zwiększyć liczbę studentów na wyższych uczelniach. Jeżeli jednak podobnie nie będą traktowane pozostałe ośrodki nauki polskiej to absolwenci uczelni nie znajdą w nich w przyszłości pracy. Zanim ukończą studia całe środowiska naukowe o bogatej tradycji i wysokiej kulturze technicznej ulegną dezintegracji.

Prosimy o rozważenie tych argumentów i uwzględnienie ich przy formułowaniu zapisów w budżecie państwa na rok 1996.

Z wyrazami szacunku
RZEWODNICZĄCY

Biuro KSN przypomina:

Do wszystkich Ośrodków Krajowej Sekcji Nauki został przesłany projekt uchwały o Polskiej Akademii Nauki oraz robocza wersja stanowiska OKP PAN pt. "Uwagi do projektu ustawy o PAN". Ustawa jest dokumentem ważnym dla całego środowiska naukowego chociaż bezpośrednio dotyczy pracowników PAN.

Oczekujemy na Państwa opinie i propozycje o tych dokumentach będą one przekazane wiceprzewodniczącemu KSN d/s Polskiej Akademii Nauk i przewodniczącemu Komisji Organizacji i Finansowania Nauki.

KSN podejmuje działania w celu powołania Zespołu Problemowego d/s Bibliotek Naukowych. Do Ośrodków skierowaliśmy prośbę o zgłaszanie do biura KSN osoby, która będzie reprezentowała Wasz Ośrodek w pracach tego zespołu.

